

(Kort bemærkning).

Eva Møller (KF):

Jeg skal spørge fru Vibeke Peschardt, om hun ikke er opmærksom på, når vi nu to måske tre gange har hørt, at HFC'erne og PFC'erne kan erstattes med nogle andre stoffer, der miljømæssigt er meget mere fredelige – det er der jo ingen af os der har benægtet, mener jeg, her fra denne talerstol; det sagde jeg også i min ordførertale – at det store problem med disse stoffer jo blot er, at de er brandbare.

Om dette med brand er altså farligt, skulle jeg hilse og sige, og det, der sker, er, at uddannelsen af de montører, som skal kunne arbejde med stofferne, altså først begynder i midten af år 2001, og afgifterne kommer før.

Er det ansvarligt at sige, at de mennesker, som skal kunne håndtere de nye stoffer, uddanner vi bagefter? Så har virksomhederne jo ikke noget alternativ. De kan jo ikke skifte ud, når der ikke er nogen uddannede medarbejdere. Det var netop baggrunden for, at Max Bæring med flere sagde, at vi var nødt til at vente til år 2006, at det var uansvarligt at gøre det i år 2002. Hvad er fru Vibeke Peschardts svar på det?

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg skal ikke forsøge at gøre mig klogere end fru Vibeke Peschardt med hensyn til erfaringerne med frivillige aftaler. Jeg er sikker på, at fru Vibeke Peschardt har langt større kendskab til tidligere frivillige aftaler, end jeg har.

Ikke desto mindre skriver regeringen selv i deres publikation »Klima 2012 – Status og perspektiver for dansk klimapolitik« i marts måned, endda den 29. marts er den offentliggjort, at man omkring industrielle drivgasser bl.a. skal fastlægge frivillige aftaler med industrien.

Det kan jeg med det forslag, der ligger, forstå er ryddet af bordet, og derfor kunne det bare være rart at vide: Hvad er det dog, der er sket siden, siden regeringen er på vild flugt fra det, den skrev i marts måned?

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Først til hr. Hans Christian Schmidt: Jeg opfattede mere hans bemærkninger som en kommentar end som et egentligt spørgsmål, der var rettet til mig.

Til fru Eva Møller: Jamen det er jo rigtigt, det med de brændbare stoffer dér. Der er jo så en lakune, når man starter med at indkræve afgifter-

ne, før man kan være i stand til at føre dem præcist tilbage. Men sådan, som jeg mener det er indrettet, så går det jo altså fra år til år. Men det er jo noget af det, der kan drøftes under udvalgsarbejdet.

Til hr. Kristian Jensen om Klima 2012, tja, det er jo sådan, at tingene forandrer sig, og de forandrer sig hele tiden. Jeg vil jo stadig væk svare, og det er måske ikke noget særlig præcist svar, at jeg tror, det bliver meget svært at opnå de klimamål, som 2012 meget forsigtigt angiver at vi godt kan nå, hvis man ikke begynder at gøre noget tidligt.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg er nødt til at sige til fru Vibeke Peschardt på det svar, der bliver givet til hr. Kristian Jensen, at der er jo intet ændret siden marts, kun det, at regeringen nu løber fra sit løfte til danske virksomheder, til fagforeninger i Danmark, der sagde: O.k., I får til 2006.

Problemet er jo, at i dag vil de virksomheder ikke kunne erstatte dem med andre stoffer, for de har ikke gjort de investeringer endnu. Dem samler de penge til, og det skal de have gjort inden 2006. Der skal de så investere, for det skal de stadig væk gøre, plus at de nu betaler afgift.

Jamen det hjælper ikke, at nogle ryster på hovedet, fordi sådan er det jo. Derfor er jeg nødt til at spørge: Kan vi blive enige om, hvis man mener, jeg har uret, at de, der simpelt hen ikke har mulighed for at erstatte det i dag, fritages?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Når vi taler om frivillige aftaler, er det så ikke for De Radikale efterhånden et problem, at vi indgår en masse relationer med erhvervslivet, frivillige aftaler, hvad enten det er skat, men jo ofte med hr. Svend Aukens ministerium?

Vi arbejder intenst, og vi har målet sammen, nemlig at forbedre de her ting, vi er enige om målet, om giftigheden, om problemet, men hver eneste gang, vi er i gang med en fase og en aftaleserie, så ender det som regel med, at man på halvvejen går ind og laver afgifter eller hænger en hammer op over hovedet på de folk, man skal forhandle og lave afgifter med og have et klima sammen med.

Jeg har sagt det før. Jeg tror simpelt hen, der er et livssyn til forskel, når man tror, man kan bære sig ad på den måde – også når det så viser sig, at det rent faktisk ikke er muligt at erstatte,